

Forårstur i Lovns Bredning - 2007.

Af Henning Reichstein

Kong vinter ville bare ikke overgive sig i år. I februar aflystes DKF's "Havneræs" i Randers fordi vandet var stift. 5. marts, hvor Kajakbumserne havde besluttet at deltag i havneræset i Viborg, blev det også aflyst, så da Poul Blood i stedet inviterede på en "bette" rotur fra Virksund, gik flere alarmer i gang i mit hoved. "Nu er der vel ingen is?" – "Is - Øh - nej da". Det lød selvfølgelig underligt at der skulle være så stor forskel på vandtemperaturen ved Viborg og Virksund, små 20 km længere nordpå. Godt nok er den lidt mere salt der – men alligevel. Selvfølgelig sagde jeg ja tak.

Søndag morgen skruede jeg mig i den semi-dry, og med en let hovedpine kørte jeg vestpå i strålende sol. Efterhånden som jeg kom nærmere, sænkede tågen sig. Ved mødestedet nord for dæmningen lå den tæt, mens solen prøvede at banke sig i gennem. Det så flot ud, og skjulte totalt den kendsgerning, at der længere ude var masser af is.

Det var "fem forårsfriske fyre fra fastlandet" som drømte om en stille tur i forårssolen. Go daw do! Da vi havde roet 100 meter, slap vandet åbenbart op, og der var skorpe på resten. Bevares ikke så tyk, måske nogle millimeter, men padlen skal altså bankes igennem ved hvert tag. Det lagde en dæmper på eventyrlysten, og vi enedes om at lede efter et egnet frokoststed langs nordkysten, gerne hvor der var render med frit vand.

Tågen forsvandt efterhånden inden vi løb vi op på stranden, på det nok mest åbne og forblæste sted der kunne opdrives.

Da jeg stod og så vore render i isen, kom jeg til at tænke på min første instruktion som rorgænger over Østersøen. Skipper så mig dybt i øjnene og sagde; "Det gør ikke noget at du skriver dit navn i kølvandet, men lov mig, at du ikke vender om for at se om det er stavet rigtigt."

Paul medbringer egen bolig i lommeformat. En smart, meget dyr læskærm, i faldskærmsstof, med plads til seks-syv beboere, og uden stænger. Man stiller sig i rundkreds, trækker dugen over hovedet og ned langs ryggen. Derpå sætter man sig ned. Det er utroligt så megen hygge, læ og varme der er i den.

Efter en times tid skulle vi så tilbage. Vinden var frisket op fra NNØ med det resultat at al isen i Lovns Bredning nu var på vej sydpå. **Og der var vi!** Det var utrolig fascinerende at se kæmpe isflager skubbes op over hinanden, og så igen og igen. Lige indtil det går op for én, at 10 gange 2 mm er 2 cm, og så er det fascinerende lige pludselig væk. Nu er det næsten ikke til at hakke pagajen igennem isen, og det bliver bare værre og værre.

På et tidspunkt gik jeg fuldstændig død. Jeg kunne simpelt hen ikke trække vejret hurtigt nok til at få luft. Paul, som ser alt, var der med det samme "Are you OK?" "No - I can't breath". "Det gør ikke noget, vi trækker dig bare hjem". - Jeg skulle aldeles ikke trækkes nogen steder. Så hellere dø en ærefuld død herude. Om ikke andet blev det vel forår en gang, så kunne jeg ro hjem. En anden var inde på, at hvis det *virkelig* blev alvorligt, kunne vi ringe til fiskerne. Men den ide faldt totalt til jorden hos de øvrige. Så skulle man høre for det resten af livet, så hellere dø en ....., og om ikke andet .....

Michael kom med et acceptabelt kompromis. Han roede forrest. Lige bag efter kom jeg, og derefter var der fri rækkefølge. Det rykkede. Nu gjaldt det bare om at finde hullerne efter hans pagaj. Det var seks kilometer armgang, og alle lå flot på linje.

Jeg havde det ikke godt, og Michael underholdt med at berette om en af hans kammerater, der også var holdt med at ryge. Han havde fået lungebetændelse.....

Efter 12 km isbrydning var vi på land igen og tog afsked. Vel hjemme, sov jeg til næste morgen hvor doktoren dømte ”lungebetændelse”. Noget jeg døjede med de næste syv uger.

